

Forpligtelse for Kjøberen til enten selv at dyrke den i 20 Aar, eller i Løbet af dette Tidsrum at bortfæste den; og hvis man hvad de Gaarde angaaer, som ved Lovens Udstedelse allerede ere i Selveie, ikke aldeles vil benægte, at Fristelsen til at modtage Speculanters Tilbud om Kjøb er større for den, der kun i kort Tid har været i Besiddelse af Gaarden, saa synes dog en Besiddelsestid af 5 Aar at maatte være tilstrækkelig i den heromhandlede Henseende. Naar det heromtalte Tidsrum indskrænkes til 5 Aar vil Ophævelsen af Pl. 7de Juni 1806 forhøje Værdien af Gaarden for den Fæster, der maatte kjøbe den, uden paa den anden Side at have nogen Indflydelse paa dens Værdi for Godseieren saalange den forbliver bortfæstet, og altsaa ogsaa uden at forhøje den Pris, under hvilken Eieren ei kan være tjent med at sælge den til Brugeren, der i Reglen er den eneste sandsynlige Kjøber til en i Fæste værende Gaard, — hvoraf Følgen synes at maatte være, at frivillig Overeenskomst om Wilkaarene for Fæstes Overgang til Selveiendom vil fremmes ved at hæve Fæstevængen for enhver Eiendom, der i 5 Aar har været i Selveie.

I Henhold til det Foranførte stille vi følgende Ændringsforslag:

- 1) At Lovens Titel forandres til „Lov om Selveiendoms Fremme“.
- 2) At Overskriften „Cap. I. Almindelige Bestemmelser“ bortfalder.
- 3) At Tallet „20“ i 4de Linie i § 1 forandres til „5“.
- 4) At § 2 afløses af en Paragraph, saaledes lydende:

Besidderne af Lehn, Stamhuse og andre Fideicommisser skulle være berettigede til uden særlig Bevilling at overlade Brugerne eller disses Livsarvinger, Svigerbørn eller designerede Efterfølger deres Fæstesteder til Selveiendom. Kjøbesummen blive Fideicommissets Eiendom, og skulle idetmindste udgjøre $\frac{2}{5}$ af hvert

enkelt Steds fulde Værdi som fri Eiendom, hvilken ansættes for hvert enkelt Sted især ved lovlig Taxation, efter Justitsministerens Foranstaltning og paa Statskassens Bekostning. Besidderne kunne fastsætte, at vedkommende Fæster og hans Hustru for deres Levetid kun skulle forrente den Deel af Kjøbesummen, som forbliver staaende i Gaarden, ved Erlæggelse af den hidtil sværede Landgilde, eller ved Erlæggelse af en Rente, der er lavere end den almindelige, og skal i saa Fald den Deel af Kjøbesummen, der som Følge heraf bliver rentefri for Fæsterens og hans Hustrues Levetid, kunne indfries, enten med rentebærende Obligation eller contant Betaling efter de for Domainegodset gjældende Bestemmelser, med Nedsættelse i Forhold til Vedkommendes Levesandsynlighed. Til Overdragelsens endelige Gyldighed udfordres Justitsministeriets udtrykkelige Billigelse, og dette Ministerium har, med Hensyn til Kjøbesummens Berigtigelse m. v., at påaase alt Forholdent paa Fideicommissets Begne.

- 5) a) At Ordene „lige Maade“ i 1ste Linie i § 3 forandres til: „sammø Maade som ovenanført“.
- b) At efter Ordet „til“ i 7de Linie føies: „efter at have erhvervet vedkommende Ministeriums Samtykke og under sammes Tilsyn“.
- c) At efter det sidste Ord i § 3 tilføies: „eller disses Livsarvinger, Svigerbørn eller designerede Efterfølger“.
- 6) At Ordene „saadant Bøndergods hørende“ i 5te Linie af § 4 forandres til: „Fideicommisset, Stiftelsen eller Embedet hørende“.
- 7) At Ordet „Bøndergods“ i 3die Linie af § 5 bortfalder tilligemed hele den øvrige Deel af Paragraphen, og at istedetfor det herfor indsættes Følgende: „Stiftelsers og Embeders Bøndergods til Selveiendom eller Arvefæste, indtil det i Overeensstemmelse med Grundlovens § 98